

К Р Ъ С Т Ъ

Тая година бѣше много нещастна за жителитѣ на малкото рибарско пристанище Свети Валери. Мнозина отъ рибаритѣ, които ходѣха да ловятъ риба, се издавиха наведнажъ въ морето. Всѣки день намираха изхвърлени трупове на брѣга заедно съ останки отъ разбити лодки.

Между удавенитѣ бѣха рибарѣтъ Леноелъ и едничкиятъ му синъ Дезире. Тѣхнитѣ трупове бѣха намѣрени до самото пристанище. Рибарскиятъ корабъ, въ който тѣ работѣха, бѣше разбитъ навжтре въ морето.

Цѣлото градче обичаше тия рибари. Затова тѣй чистосърдечно звучаха думитѣ на свещеника, които той произнесе надъ гроба имъ:

— Едва ли сж живѣли нѣкога на божията земя по-добри

люде и по-набожни християни отъ рибаря Леноелъ и едничкия му синъ Дезире!

Една сутринъ, нѣколко деца, които играеха край морския брѣгъ, намѣриха една дървена статуйка, изхвърлена отъ вълнитѣ. Тя представяше Исуса Христа, разпнатъ на кръстъ. Статуйката бѣше хубаво направена и изглеждаше да е работа на нѣкой отъ старитѣ майстори. Челото на Христа бѣше овѣнчано съ тръненъ вѣнецъ. Краката и ръцетѣ му бѣха продупчени. Но гвоздеитѣ и светиятъ кръстъ на разпятието липсваха.

Децата взеха статуйката, занесоха я въ градеца и я предадоха на свещеника.

Той я прегледа внимателно и каза:

— Тая статуйка е една скж-